

Det Anarkistiska Biblioteket

Hur förföljelser verka

Axel Holmström

Axel Holmström
Hur förföljelser verka
1907

Tidningen Brand #5 1907

sv.anarchistlibraries.net

1907

Några dagar efter att Bulgariens ministerpresident Petkoff blivit afrotad, skrev Svenska Dagbladet:

»Men i det inre jäser och sjuder det. Rysslands exempel har verkat smittande. En gång var det tsaren och ryska regeringen, som tillbads av hela Bulgarien. Nu äro de ryska revolutionärerna varje äkta bulgarisk ynglings ideal. Petkoff ville sätta en bom för denna utveckling. Men bommar ha ju i alla tider endast verkat eggande och samlande på de rörelse, vilka de varit avsedda att hindra, och så tycks det även gå nu. Försöket har till att börja med kostat ministerpresidenten livet.»

Varför kan icke de svenska förtryckarna och den press, som representerar dem, se att dess egna »bommar verka samlande och eggande på den rörelse som de äro avsedda att hindra»?

Socialismens spridning, arbetareklassens uppvaknande och missnöje, de stora strejkerna, revolutionsrörelser och fredsrörelsen, med ett ord: de revolutionära strömningar, som genomgå vår tid, visa att privatkapitalismens, barbariets och eländets tid snart är förbi.

Då borgarsamhällets lagliga rövare och hjärtlösa barbarer icke kunna tänka sig något annat samhälle än där de flesta nyttiga och produktiva människorna lida nöd, så är det ganska naturligt, när de se att *deras* idealsamhälle nalkas sitt slut, att de då i sin gränslösa förtvivlan tillgripa förtvivlans nödvärn: polis, fängelse och militär, klass- och undantagslagar. De tänka väl som så att bara vi få i gång en ordentlig förföljelse; så kunna vi säga som Ludvig den femtonde sa' några år före den franska revolutionen: »Sådana sakerna nu stå, skola de väl räcka så länge jag lever».

Eller tro mammonsträlarna, att naturlagarna icke verka på samma sätt i Sverige som i andra länder?

Lika säkert som mord, tortyr, fängelse och landsförvisningar icke kunnat hindra nya, ädla idéers framgång i andra land, skola de håller icke förmå häjda frihetsidéernas utbredning och seger i det »lugna» Sverige.

Strafflagarna och de antimilitaristiska åtalerna gjorde redan förra sommaren vår fredsrörelse en god tjänst. Icke nog med att en massa arbetare och en del överklassare blevo intresserade, utan även en hel del fast

anställda militärer började reflektera över de »landsförrädiska» idéerna, tack vare de maktägandes skrik på polis. Många militärer togo sedan under sommarens lopp aktiv del i agitationen.

Regementscheferna påstå enligt tidningarna, att den antimilitaristiska agitationen icke åstkommit några nämnvärda verkningar. Men de tala icke om, att underbefäl arresterats för antimilitaristisk propaganda.

När vår älskade riksdag i sin stora kärlek till det fattiga fosterlandet antagit Staafflagarna och när pressen meddelar att någon hatad ungsocialist blivit dömd till några månaders eller års fängelse eller straffarbete, då jubla de kristliga och storbürgerliga hämndsjuälarna. Den tillfälliga simpla hämnden och segern förblindar dem, så de se icke vart hän det bär.

Men även nu, då jag sitter inburad bakom gallret, skrattar jag hjärtligt åt domarna och Staafflagarna. Jag blir glad och t. o. m. nöjd med min tillvaro här i cellen, då jag tänker på att varje klasslag och varje tendensåtal sprider det heliga hatet mot tvång och förtryck och kärleken för friheten till mångas hjärtan och vinner dem för vår härliga frihetskamp.

Kamrater! Det gäller även för oss att vara påpassliga när reaktionen ger oss vind i seglen, så att det blir möjligt för oss att draga den största möjliga nytta av deras förföljelse.